

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: P.K., zastoupeného: Mgr. Jaroslav Topol, advokát, Na Zlatnici 301/2, 140 00 Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18, 306 13 Plzeň,** v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.2.2016 č.j. DSH/1874/16,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á n á r o k na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jež bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutím Městského úřadu Horažďovice, odboru správního, č.j. MH/16829/2015 ze dne 30.11.2015, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod první zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*silniční zákon*“), pro porušení § 7 odst. 1 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.800,-Kč a

náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč, tak, že žalovaný vložil do výroku slovo „vědomé“ a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Žalobce v žalobě tvrdil, že v době přestupku nedržel hovorové ani záznamové zařízení, nýbrž navigaci bez záznamové funkce. K tomu žalobce navrhl pro důkaz čtením výpisu hovorů z jeho mobilního telefonu, který žalobce slíbil předložit při jednání a z něhož mělo vyplynout, že žalobce ze svého mobilního telefonu telefonoval až při silniční kontrole. Žalobce uváděl, že si nastavoval hlasovou navigaci a držel ji v ruce u ucha, aby ji slyšel. To proto, že uchycení navigace na čelním skle neustále padalo. Proto žalobci nezbývalo než navigaci buď držet před očima a sledovat ji nebo držet u ucha a poslouchat, což žalobce vyhodnotil jako bezpečnější. Policisté k tomu pouze uváděli, že se jednalo o zařízení větších rozměrů, bílé barvy, tudíž nelze jednoznačně dovodit, že šlo o hovorové zařízení. Podle žalobce následné telefonování žalobce při silniční kontrole policisté sice potvrdili, avšak navigaci žalobce mohli zaměnit pro jejich značnou podobu. Žalobce namítal, že policisté nemohli pozorovat žalobce zhruba 10 až 15 vteřin, dle výpovědi svědka Š., když nebyli schopni shodnout se ani na vzdálenosti, na kterou údajný přestupek zaregistrovali (dle svědka H. na 20 až 30 metrů, dle svědka Š. na 10 metrů a dle svědka R. na 20 metrů). Průměrnou vzdálenost 20 metrů podle žalobce lze považovat za vzdálenost policejního vozidla od komunikace, po níž jel žalobce, neboť policejní vozidlo zde dle svědků stálo na pravé straně vozovky ve směru jízdy žalobce naproti domu č.p. 182. Žalobce součástí žaloby učinil obrázek č. 1, v němž má být zanešena předpokládaná pozice policejního vozidla ve vzdálenosti cca. 20 metrů od pozemní komunikace, po níž jel žalobce. Zde žalobce vyznačil výhledový úhel policistů, který značně snižuje krajinný ráz, když podle žalobce policejní vozidlo stálo v uličce, kterou z jedné strany ohraničuje budova a z druhé strany vysoká zeď, již žalobce předložil zobrazenou na obrázku č. 2. Pro tyto stavby mohli mít dle žalobce policisté výhled na úseku pouze cca. 14 metrů. Za předpokladu, že jel žalobce rychlostí 50 km/h, měli tak policisté zhruba vteřinu na zaregistrování přestupku. Žalobce tak pochyboval, zda na takovou vzdálenost mohli za jednu vteřinu policisté rozpoznat držení mobilního telefonu a nikoliv navigace. K prokázání svých tvrzení žalobce navrhl provést důkaz rekonstrukcí. Žalobce na místě policistům neuvedl, že nedržel mobilní telefon, nýbrž navigaci, podle svého tvrzení proto, že volal svému právníkovi, který mu poradil, aby se na místě k věci nijak nevyjadřoval, neboť bude poté v lepší pozici. Žalobce dále tvrdil, že mu bylo znemožněno se seznámit s podkladem pro rozhodnutí, a to s mapou zakreslenou svědkem Š., neboť podle žalobce není tato mapa součástí výpovědi svědka Š., resp. nebyla její součástí v době, kdy zmocněnec do spisu před vydáním rozhodnutí nahlížel. Dále žalobce měl za to, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů měl být součástí výroku rozhodnutí o přestupku, neboť jinak šlo o rozpor s § 77 zákona o přestupcích. Dále je podle žalobce odůvodnění formy zavinění nepřezkoumatelné. Naplnění volní složky vědomé nedbalosti se správní orgán vůbec nevěnoval, pouze vzal za zjištěné, že žalobce bez zjištěných důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem svým jednáním neporuší či neohrozí. Žalobce v tomto spatřoval nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když správní orgán měl dle žalobce uvést úvahy, které ho vedly k závěru, že žalobce bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší či neohrozí. Úvahy správního orgánu ohledně naplnění intelektuální složky zavinění pak jsou dle žalobce nelogické a též nepřezkoumatelné, neboť nelze presumovat, že žalobce, jako držitel řidičského oprávnění ví, že nesmí při jízdě držet mobilní telefon. Z pouhého držení řidičského oprávnění nelze podle žalobce bez dalšího

dovozovat, že držitel zná všechny povinnosti ukládané silničním zákonem, pouze lze dovozovat, že držitel řidičského oprávnění je povinen silniční zákon znát, a proto lze dovodit nedbalost nevědomou. Žalobce byl tak uznán z těžší formy zavinění, než jaká mu byla prokázána, a žalobci tak byla na jeho základě prokázaná těžší formy zavinění uložena těžší sankce. Žalobce dále tvrdil, že v neprospěch žalobce byly hodnoceny skutečnosti, které jsou vyjádřeny již v typové závažnosti přestupku, a tím byl porušen zákaz dvojího přičítání. To podle žalobce spočívá v tvrzení správního orgánu, že zhodnotil jednání žalobce jako závažnější, neboť držení hovorového zařízení v ruce při jízdě narušuje pozornost řidiče, řidič má pomalejší reakce na situaci v provozu na pozemních komunikacích, negativně ovlivňuje schopnost řidiče vnímat zrakové a akustické vjemy. Při současném řízení a telefonování dochází k překračování mentální kapacity řidiče. Pokud obviněný držel v ruce při jízdě hovorové zařízení, měl k ovládání vozidla pouze jednu ruku, tudíž nebyl fyzicky ani psychicky připraven řešit případné nenadálé situace v silničním provozu. Držením hovorového zařízení v ruce navíc zvyšuje riziko nehody. Tyto skutečnosti byly zhodnoceny v neprospěch obviněného. Stejně tak okolnost, že svým nezodpovědným jednáním mohl ohrozit ostatní účastníky silničního provozu. Správní orgán považuje uvedenou věc jako společensky velmi nebezpečnou, jak pro obviněného, tak především pro jiné osoby. Podle žalobce je rovněž nesprávná další úvaha správního orgánu spočívající v přihlídnutí k místu spáchání přestupku na silnici I. třídy v obci Horažďovice v ulici Strakonická, která je hlavním tahem Klatovy – Strakonice, v pracovní den v odpoledních hodinách, kde lze předpokládat vyšší frekvenci účastníků silničního provozu i vyšší frekvenci chodců. Podle žalobce nelze hodnotit závažnost přestupku na základě pouhého předpokladu. Podle žalobce měl správní orgán stav provozu prokázat. Nadto k přestupku došlo v 18:55 hod., tedy podle žalobce když již provoz po skončení obvyklé pracovní doby ustal, tudíž lze předpokládat, že provoz zde byl nízký. V místě spáchání přestupku není navíc přechod pro chodce a chodci zde mají chodník po obou stranách pozemní komunikace, proto poukaz na chodce je nepřiléhavý. Tyto skutečnosti naopak snižují závažnost přestupku a správní orgán je opomněl hodnotit ve prospěch žalobce. Podle žalobce neměl správní orgán přihlížet k záznamu o přestupku ze dne 15.12.2013 v evidenční kartě řidiče, neboť tento záznam již byl zahlazen. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28.2.2011 č.j. 8As 82/2010-55, podle něhož *„správní orgán při rozhodování vyšší sankce za přestupek je povinen hodnotit, zda není přihlídnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogický institut trestního práva zahlázení odsouzení“*. Podle žalobce i samotná výměra sankce je nepřezkoumatelná, když nelze dovodit, že právě pokuta 1.800,-Kč je neadekvátní sankcí. Dle žalobce měl správní orgán zvláště zdůvodnit, proč nepostačovalo uložení nižší pokuty. Podle žalobce by bylo vhodné, kdyby správní orgán učinil například úvahu o poměru polehčujících a přitěžujících okolností, nebo pokud by správní orgán rozvedl svou dosavadní rozhodovací praxi ve srovnatelných případech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě připomněl, že veškeré námitky včetně nových skutkových tvrzení žalobce uplatnil teprve v žalobě. Podle § 89 odst. 2 správního řádu však odvolací orgán správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, nebo vyžaduje-li to veřejný zájem. Za této situace nemůže být úspěšná obhajoba žalobce, když své námitky uplatnil teprve v žalobě. Současně správní orgány měly skutkový stav za spolehlivě zjištěný v souladu s § 3 správního řádu. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 7As 10/2016-47 ze dne 27.4.2016, podle něhož *„v odvolacím řízení*

nezpochybňoval správnost měření. Podal blanketní odvolání, které ani na výzvu soudu nedoplnil. Teprve v žalobě začal zpochybňovat správnost provedeného měření. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí muselo být stěžovateli zřejmé, že existují důkazy prokazující jeho vinu. Za situace, kdy podal pouze blanketní odvolání, nemohl důvodně předpokládat, že žalobce nebude pravomocně uznán vinným z přestupku. Domníval-li se stěžovatel, že správní orgán I. stupně pochybil, nic mu nebránilo skutková zjištění rozporovat již v odvolacím řízení. Je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději v odvolacím řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek u obou instancí správního řízení. Navíc se může teprve ex post námitka podaná o chybách měření jevit jako účelová. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních či skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení se správními předpisy“. Žalobce v uvedené věci podle žalovaného neuváděl po celé správní řízení, že držel GPS, resp. tím nezpochybňoval držení telefonu. Navíc je zcela nelogické, aby si držel GPS u ucha stejně jako telefon. GPS přístroje jsou dost hlasité na to, aby je bylo slyšet i položené na sedadle. Nadto se jedná o univerzální výmluvu zmocněnce Ing. J. (viz také rozsudek NSS sp.zn. 6As 6/2015). Z výpovědi policistů navíc vyplývá, že v průběhu silniční kontroly držel žalobce totožný přístroj. Tudíž nelze pochybovat, že se jedná o telefonní přístroj. Výpis hovorů je irelevantní, neboť nevypovídá o tom, jestli se skutečně vztahuje k telefonu drženému v ruce či nikoliv, současně může být v některých telefonech i více SIM karet, tudíž se jedná o nadbytečný důkaz. Pokud jde o předpokládanou polohu služebního vozidla, bylo zakresleno žalobcem hlouběji v uličce, nikoliv v odbočce u silnice I./22, jak uváděli policisté. Je tedy podle žalovaného zjevné, že výpočty jsou irelevantní. Úvaha žalobce, že vozidlo stálo 20 metrů od pozemní komunikace, je podle žalobce nesmyslná. Z toho, že policisté uviděli poprvé vozidlo na 15 – 30 metrů, nelze dovodit, že stáli 15 – 30 metrů od vozovky, neboť vozidlo přijíždělo z jejich levé strany a nesledovali jej z počátku kolmo, nýbrž šikmo. Ing. J. se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně dne 7.3.2016 a do spisu vůbec nenahlížel, neboť správní orgán I. stupně neměl spis ještě u sebe, neboť ze strany žalovaného mu byl spis vrácen teprve 8.3.2016. Jak vyplývá z přijímacího razítka na č.l. 81 spisu, resp. obálky na č.l. 85, v době, kdy se zmocněnec žalobce dostavil ke správnímu orgánu, byl spis předáván České poště k přepravě za účelem vrácení po skončení odvolacího řízení. Jak vyplývá z úředního záznamu, byl tedy zástupci žalobce toliko vytisknut z počítače protokol o výpovědi svědka bez příloh včetně grafických. Podle žalovaného v době rozhodování o odvolání byla předmětná mapa součástí spisu. I z protokolu vyplývá, že policisté do mapy zakreslovali při ústním jednání. Záznam bodového postihu podle žalovaného nemusí být součástí výroku rozhodnutí o přestupku. Zavinení ve formě vědomé nedbalosti podle žalovaného je zcela zřejmé. Ve formě nedbalosti vědomé jedná ten, kdo ví, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhá, že tento zájem neporuší či neohrozí. Žalobce nepochybně věděl, že u ucha drží telefon, přičemž je osobou odborně způsobilou, tedy ví, že tedy takovéto jednání je zakázáno, navíc je obecně známou skutečností, že držení telefonu je zakázáno právě proto, že zhoršuje pozornost a reakční schopnosti řidiče, tedy že ohrožuje bezpečnost silničního provozu. Za této situace je zřejmé, že žalobce nemohl přiměřeně předpokládat, že zájem chráněný zákonem nemůže být ohrožen. Vzhledem k tomu, že k naplnění skutkové podstaty přestupku postačí ohrožení zájmu chráněného zákonem, je zájem ohrožený již tím, že za jízdy vezme někdo telefon do ruky. Je podle žalovaného nejspíš otázkou, zda lze tento přestupek

vůbec spáchat z nedbalosti. K námitkám nepřiměřenosti sankce žalovaný připomněl, že se jedná o otázku věcné správnosti, nikoliv zákonnosti. Z úřední povinnosti by žalovaný musel jako odvolací orgán ke korekci sankce přistoupit pouze tehdy, pokud by byla uložena sankce, kterou uložit nelze nebo mimo sankční rozpětí nebo zcela zjevně nepřiměřená. Sankce ve spodní třetině sankční sazby nepochybně nelze považovat za zjevně nepřiměřené ani mimo rámec sankčního rozpětí. Přesto dle žalovaného závažnost jednání je správní orgán povinen hodnotit podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, proto není vadou, když držení hovorového zařízení hodnotil obecně jako závažnější. I bez této úvahy by sankce o 300,-Kč vyšší obstála, neboť žalovaný byl v uplynulých třech letech potrestán za závažný dopravní přestupek, přičemž sankce zákazu činnosti vykonal teprve necelé tři měsíce před spácháním nového přestupku. V evidenční kartě řidiče pak měl žalobce 5 bodů. Již tato okolnost bez dalšího podle žalovaného plně odůvodňuje uložení sankce 300,-Kč nad spodní hranicí. Případné vady v odůvodnění sankce by proto ve výsledku neměly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni č.j. 17A 1/2015-46 ze dne 25.1.2016, rozsudek NSS č.j. 2As 35/2004-53 ze dne 25.8.2004 či rozsudek NSS ze dne 21.1.2016 č.j. 6As 126/2015-42 ohledně možnosti aplikace a striktní analogie promlčení trestného činu i na dopravní přestupky. V rozsudku č.j. 8As 82/2010-55 se NSS neztotožnil s tím, že správní orgány přihlížely k přestupkům více než deset let starým. Ani z tohoto rozsudku nevyplývá nutnost užití striktní analogie, resp. lhůty jednoho roku po zahlázení. To podle žalovaného ani není možné, neboť k zahlázení trestného činu nedochází automaticky uplynutím zákonné lhůty, nýbrž na základě žádosti odsouzeného rozhodnutím soudu (§ 105 trestního zákoníku). Přestupkové právo však tento institut nezná, proto správní orgány o zahlázení samostatně rozhodovat nemohou. Lhůta pro zahlázení odsouzení navíc počíná běžet vykonáním trestu. Žalobce však vykonal trest teprve tři měsíce před spácháním posuzovaného přestupku. I kdyby bylo proto vycházet z jednoleté lhůty pro zahlázení, zmíněný přestupek by zahlazen nebyl. Ani úvaha, že závažnost přestupku zvyšuje okolnost, že se jedná o obecně vytíženou pozemní komunikaci, není nemístná. Z vedení dostupných mapových serverů lze vyčíst, že předmětná pozemní komunikace je v Horažďovicích páteří hlavní komunikací I. třídy, která z povahy bude vytížena i v pozdně odpoledních či večerních hodinách. Správní orgán I. stupně k této skutečnosti správně přihlédl. Je nerozhodné, že v místě není přechod pro chodce, neboť tím spíše hrozí, že chodci budou přecházet v celé délce komunikace. Existence chodníku navíc neeliminuje riziko vjetí na chodník právě proto, že žalobce nevěnuje řízení tolik pozornosti, či že má jen jednu ruku k dispozici pro řízení. Žalovaný nesouhlasil ani s tím, že správní orgán musel odůvodňovat, proč nepovažoval za dostačující např. pokutu 1.600,-Kč či 1.700,-Kč či rozvádět správní praxi v obdobných případech. Takový požadavek by podle žalovaného dalece přesahoval rozumné požadavky na rozsah odůvodnění správních rozhodnutí a ve výsledku by kladl vyšší nároky na odůvodnění rozhodnutí o přestupku než na odůvodnění trestního rozsudku.

Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 29.4.2015, podle něhož žalobce v tento den v 18:55 hod. řídil osobní motorové vozidlo VW Transporter v obci Horažďovice v Komenského ulici a držel za jízdy u pravého ucha hovorové zařízení bílé barvy většího rozměru. Řidiči byla uložena pokuta ve výši 200,-Kč, avšak žalobce s tímto nesouhlasil a žádal o sepsání oznámení přestupku. Své vyjádření ani podpis nepřipojil. Podle úředního záznamu ze dne 29.4.2015 pořízeného PČR v předmětné době a na předmětném místě policejní hlídka viděla přijíždět osobní motorové vozidlo VW Transporter po ulici

Komenského ve směru dále na Strakonice. Řidič držel v pravé ruce u pravého ucha hovorové zařízení bílé barvy a větší velikosti. Služební vozidlo stálo naproti domu č.p. 182/54 v blízkosti silnice I. třídy č. 22, po níž přijíždělo uvedené vozidlo. Přestupkové jednání bylo zřetelně viditelné. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče - žalobce.

Dne 20.7.2015 za účasti zmocněného zástupce žalobce Ing. M.J. svědek policista M.R., uvedl, že ten den stáli u hlavní silnice I. třídy č. 22 u odbočky, naproti domu č.p. 182 v Horažďovicích, sám seděl vzadu ve vozidle. Všiml si vozidla, které přijíždělo po jeho levé ruce, když řidič vozidla držel v pravé ruce hovorové zařízení bílé barvy. Jednalo se o větší přístroj. Následně svědek řešil se žalobcem přestupek, který požádal o sepsání přestupku. Svědek protiprávní jednání spatřil přes čelní sklo v blízkosti hlavní silnice. Potvrdil, že sám viděl telefonování za jízdy, tedy držení telefonního přístroje za jízdy. Vzdálenost odhadl do 20 metrů. Dále svědek uvedl, že telefon samotný u žalobce viděli, když ho zastavili, ještě s telefonem něco dělal, z telefonu volal.

Svědek P.H. dne 14.9.2015 vypověděl obdobně jako předchozí svědek, že jejich služební vozidlo stálo poblíž silnice I. třídy č. 22 naproti domu č.p. 182 v blízkosti křižovatky na Velký Bor, asi 50 m od křižovatky kolmo ke komunikaci I. třídy po pravé straně ve směru jízdy vozidla žalobce. Řidič měl držet v pravé ruce mobilní telefon bílé barvy a větších rozměrů. Když ho zahlédli, rozhodli se ho zkontrolovat. Řidič byl ve vozidle sám, takže bylo zřetelně vidět, jak v ruce drží telefonní přístroj u ucha. Řidič si celou situaci rozmýšlel, pořádkem telefonoval, poté sdělil, že chce předat přestupek do správního řízení. Vzdálenost, na kterou svědek odhadl, že viděl přestupkové jednání, byla cca 20-30 metrů. Vzhledem k tomu, že stáli kolmo k silnici, viděli ho po celou dobu, co k nim vozidlo přijíždělo a co je vozidlo míjelo. Rovněž následně při projednávání přestupku mobilní telefon viděli, neboť žalobce neustále telefonoval. Boční skla vozidla nebyla nijak zatemněna.

Svědek M.Š. dne 30.11.2015 popsal, že služební vozidlo stálo kolmo k ulici Komenského na silnici I. třídy, v odbočce místního činžovního domu naproti č.p. 182. V tu dobu jelo vozidlo ve směru od Klatov, a řidič držel u pravého ucha pravou rukou hovorové zařízení. Když to zpozorovali, rozjeli se za vozidlem. Tento svědek byl řidičem služebního vozidla. Protiprávní jednání viděl v době, kdy stáli s vozidlem kolmo na silnici I. třídy a odhadl vzdálenost zhruba na 10 metrů. Rovněž potvrdil, že se jednalo o hovorové zařízení větších rozměrů a bílé barvy, které držel žalobce v pravé ruce u pravého ucha. Svědek toto sledoval do té doby, než se s vozidlem rozjeli za žalobcem, cca 10-15 sekund, poté již sledovali vozidlo. Následně rovněž viděli telefon, neboť žalobce stále telefonoval, i při oznámení přestupku. Viditelnost vozidla nebyla snížena. Žalobce byl ve vozidle sám. Tento svědek při jednání zakreslil do mapy postavení služebního vozidla a směr jízdy žalobce.

Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí uvedl, že žalobce byl prostřednictvím svého zmocněnce předvolán k jednání na 30.11.2015. Písemnost byla doručena zmocněnci do datové schránky 13.11.2015 a obsahem předvolání bylo mimo jiné poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu s tím, že žalobce bude mít v závěru ústního jednání možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Svého práva žalobce nevyužil, jelikož se jednání ani prostřednictvím zmocněnce nezúčastnil. Dále správní orgán I. stupně konstatoval, že nemá důvod zpochybňovat skutečnosti zjištěné zakročujícími policisty, které byly zjištěny v dané

věci při výkonu jejich povolání pod služební přísahou, a kteří nemají na bezdůvodném poškození žalobce žádný zájem a kteří vyloučili jakoukoliv osobní vazbu k žalobci. Proto správní orgán hodnotí tyto výpovědi jako věrohodné, nezaujaté a nezkreslené. Nevznikly žádné pochybnosti o nestrannosti svědků. Svědecké výpovědi v důležitých bodech korespondují a mezi výpověďmi svědků nebyly shledány žádné rozpory a odpovídají i oznámení přestupku. Bylo vyhověno námitce žalobce, aby byla do spisu zařazena mapa se zakreslením postavení služebního vozidla. Při stanovení sankce správní orgán hodnotil jednání žalobce jako závažnější, neboť držení hovorového zařízení v ruce při jízdě narušuje pozornost řidiče. Řidič má pomalejší reakce na situaci v provozu na pozemních komunikacích. Držení takového zařízení v ruce zvyšuje riziko nehody. Negativně ovlivňuje schopnost řidiče vnímat zrakové a akustické vjemy. Tyto skutečnosti byly vyhodnoceny v neprospěch obviněného. Správní orgán v neprospěch žalobce vzal i fakt, že mohl žalobce ohrozit i ostatní účastníky v silničním provozu a považuje danou věc za společensky velmi nebezpečnou. Formu zavinění správní orgán hodnotí jako nedbalost vědomou, jelikož lze mít za odůvodněné, že žalobce jako držitel řidičského oprávnění, tedy osoba odborně způsobilá a znalá předpisů, tedy pravidel silničního provozu, věděl, že svým jednáním může porušit zákonem chráněný zájem, zde bezpečnost na pozemních komunikacích. Věděl, že jako řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj a bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že zájem neporuší či neohrozí. Dále bylo přihlédnuto k místu spáchání přestupku, kde se jednalo o silnici I. třídy v obci, která je hlavním tahem mezi Klatovy a Strakonice, a to v odpoledních hodinách, kdy lze předpokládat vyšší frekvenci účastníků silničního provozu i vyšší frekvenci chodců. To bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Dále bylo zhodnoceno k osobě žalobce, že podle výpisu z evidenční karty řidiče má za poslední tři roky jeden záznam za porušení zákona v souvislosti se silničním provozem, tedy se nejedná o ojedinělé protiprávní jednání, což bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Naopak ve prospěch žalobce bylo hodnoceno to, že nedošlo k újmě na zdraví a majetku.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnil o žádné konkrétní odvolací důvody. Dále ze spisu vyplývá, že byl zmocněnec žalobce vyrozuměn o předání spisu odvolacímu orgánu doručením vyrozumění do datové schránky dne 29.1.2016, a že se k prvostupňovému orgánu dostavil dne 7.3.2016 se žádostí o kopii protokolu z jednání ze dne 30.11.2015, kdy mu byla vytisknuta kopie.

V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný zkonstatoval, že neshledal veřejný zájem na širším přezkumu napadeného rozhodnutí, než v zákonem stanoveném rozsahu podle § 89 odst. 2 správního řádu za situace, kdy odvolání neobsahuje žádné odvolací námitky, a z napadeného rozhodnutí vznikají povinnosti toliko odvolatelům. Správní orgán I. stupně dle žalovaného zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 s.ř. Při zjišťování skutkového stavu vycházely správní orgány z oznámení o přestupku, z úředního záznamu a z výpovědí tří policistů, přičemž výpovědi hodnotí správní orgán jako věrohodné i vzájemně souladné bez rozporů. Policisté stáli kolmo k vozovce, po níž přijížděl odvolatel, a protiprávní jednání poprvé pozorovali zhruba na vzdálenost 20 až 30 metrů, když kolem nich projížděl. Přesvědčivě popsali předmětný mobilní telefon, když totožný přístroj následně používal žalobce k telefonickým hovorům v průběhu řešení přestupku. V průběhu řízení nebyly zjištěny ani tvrzeny žádné okolnosti, které by věrohodnost výpovědí policistů jakkoliv

oslabovaly. Podklady tvoří ucelený řetězec o skutkovém stavu, o němž nemohou vyvstat důvodně pochybnosti.

Žalobu soud neshledal důvodnou.

Z výše shrnutého průběhu správního řízení je zřejmé, že žalobce v dané věci sám zvolil takovou strategii, aby po celé správní řízení nevyslovil jedinou námitku skutkového charakteru a ponechal všechna svá tvrzení až na řízení před soudem, proto se s nimi ani žalovaný nemohl vypořádat v napadeném rozhodnutí. Žaloba je datována 21.4.2016, přestupek se stal dne 29.4.2015. Všechny z jeho pohledu rozhodné okolnosti tak začal žalobce uvádět po uplynutí celého roku od spáchání přestupku. Přitom je z průběhu správního řízení nepochybně zřejmé, že žalobci uplatňování práv před správním orgánem nebylo nijak znemožněno ani ztíženo. Žalobci bylo do vlastních rukou doručeno oznámení přestupku obsahující identifikaci skutku i předvolání k ústním jednáním. Zástupce se dostavil pouze k prvnímu jednání, ale ani tehdy žádné námitky nevzněl. Svým postupem se žalobce připravil o možnost osobně se k věci vyjádřit a také klást doplňující otázky vyslychaným svědkům – zakročujícím policistům M.R., P.H., M.Š. Žalobce k věci ve správním řízení nevzněl žádné námitky ani písemnou formou, např. prostřednictvím vyjádření k podkladům rozhodnutí či v odvolání, a to přestože byl žalobce k doplnění odvolacích důvodů řádně vyzván. Nelze tudíž odhlédnout od přístupu žalobce v průběhu celého řízení a v souladu se zásadami logiky je podle názoru soudu takovéto námitky uplatňovat co nejdříve. Jsou-li skutkového charakteru, a jestliže zcela popírají možnost protiprávního jednání, není logické, že jsou uplatněny až poprvé v žalobě s odstupem téměř jednoho roku, proto je soud považuje za účelové s cílem dosáhnout zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím času. Popsaný postup žalobce tedy nelze hodnotit jinak než jako zcela účelový a rovněž žalobní námitky se jeví ve světle žalobcova jednání naprosto nevěrohodnými.

Jednalo se zejména o tvrzení, že žalobce držel namísto hovorového zařízení u ucha navigaci bez záznamového zařízení. Soud se ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že věrohodnost takového tvrzení je snížena již tím, že bylo uplatněno s velkým časovým odstupem od spáchání přestupku. Bylo by totiž logické, pokud by žalobce při jízdě netelefonoval, nýbrž pouze poslouchal navigaci, aby takové tvrzení uvedl již na místě přestupku, a dále také alespoň někdy v průběhu správního řízení. Jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě na rozsudek NSS č.j. 7As 10/2016-47 ze dne 27.4.2016 (dostupný na www.nssoud.cz), „je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději v odvolacím řízení, jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek u obou instancí správního řízení. Navíc se může teprve ex post námitka podaná o chybách měření jevit jako účelová. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoliv právních či skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení se správními předpisy“.

Nelze akceptovat ani tvrzení žalobce, podle něhož mohli policisté pozorovat žalobce pouze 1 vteřinu. Toto tvrzení žalobce je naprosto v rozporu s tím, co uváděl svědek M.Š., podle něhož stálo služební vozidlo kolmo na silnici I. střídy na vzdálenost zhruba 10 metrů a protiprávní jednání bylo pozorováno cca 10-15s, než se rozjeli za žalobcem. Tento svědek byl

řidičem služebního vozidla, a mohl proto protiprávní jednání nejlépe sledovat v souvislosti s pozorováním situace v silničním provozu.

Provedeným dokazováním, zejména shodnými výpověďmi policistů, bylo bez pochybností prokázáno, že protiprávní jednání žalobce pozorovali po dobu několika vteřin. Stejně tak bylo prokázáno, že služební vozidlo policistů nebylo umístěno tak hluboko v boční ulici, jak v žalobě zakresloval a tvrdil žalobce, tj. že by policisté měli zásadně snížený výhled do vozovky, po níž jel žalobce. Nebyly totiž zjištěny žádné konkrétní okolnosti, které by zpochybnilly nestrannost a nezájatost policistů. Tudíž věrohodnost jejich svědeckých výpovědí není nijak snížena.

Není pravdivé tvrzení žalobce, že není mapa zakreslující postavení služebního vozidla součástí výpovědi svědka Š. Z výše shrnutého obsahu správního spisu je zřejmé, že svědek zakreslil údaje do mapy při svém výslechu dne 30.11.2015, jehož se žalobce ani jeho zmocněnec nezúčastnili. K jednání byl žalobce řádně a včas (prostřednictvím zmocněnce) předvolán a součástí předvolání bylo poučení podle § 36 odst. 3 s.ř. s tím, že v závěru jednání bude možné se seznámit se všemi podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tohoto práva tedy žalobce nevyužil. Následně se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil zmocněnec žalobce v době, kdy se správní spis nacházel u odvolacího orgánu, o čemž byl žalobce předem vyrozuměn. Zmocněnci proto byla pouze pořízena kopie protokolu o jednání dne 30.11.2015 vytištěná z počítače.

Soud shledal nadbytečným provádění v žalobě a při soudním jednání navržených důkazů. Při jednání navržený důkaz výsledkem výpovědí policistů má soud za nadbytečný, neboť ohledně okolností, které zaznamenali v souvislosti s přestupkem i silniční kontrolou, již vypovídali dostatečně podrobně ve správním řízení, popsali i přístroj držený žalobcem za jízdy (bílé barvy, větších rozměrů, držení pravou rukou u pravého ucha), okolnost, že s přístrojem žalobce telefonoval při silniční kontrole, vzdálenost a dobu pozorování protiprávního jednání (poprvé na vzdálenost cca 20 m a po dobu několika vteřin, když kolem nich žalobce projížděl). Výpis hovorů z mobilního telefonu žalobce dle názoru soudu by nebyl jednoznačným průkazem, zda došlo či nedošlo k protiprávnímu jednání, neboť by se mohlo jednat o výpis ze zcela jiného telefonu. Rekonstrukcí za účelem simulace situace nelze nastavit naprosto totožné podmínky, jaké panovaly při spáchání přestupku.

Pokud jde o námitku, která byla uplatněna až soudním jednáním a podle níž mělo být ve výroku rozhodnutí správního orgánu uvedeno telefonní zařízení, nikoliv hovorové, byla uplatněna po lhůtě stanovené k podání žaloby a k uplatnění žalobních bodů, tudíž k ní soud nepřihlížel.

Závěr správního orgánu o spáchání přestupku ve formě vědomé nedbalosti považuje soud za správný a dostatečně odůvodněný, neboť jednoznačně žalobce je osoba disponující řidičským oprávněním, které je tudíž na základě toho známo, že při řízení vozidla nelze držet hovorové zařízení, a přesto je vědomě držel u ucha.

Nelze akceptovat ani žalobní námitku, podle níž je v přestupkovém řízení nezbytné uvádět do výroku o trestu i počet zaznamenaných bodů do registru řidičů, neboť nejde o trest

ukládany správním orgánem, nýbrž o sankci sui generis, která nastává ex lege v souvislosti s pravomocným ukončením řízení o přestupku.

Soud shledal i odůvodnění výše sankce v souladu se zákonem, když správní orgán prvního stupně správně zohlednil v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., závažnost přestupku, což nepředstavuje samo o sobě porušení zákazu dvojího přičítání. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že v dané věci bylo nutné prokazovat, zda měření bylo prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti silničního provozu, zjišťováním, jak často je v daném místě prováděno měření. Taková absurdní podmínka by zcela bránila provádět kontrolní měření na jakémkoli novém úseku. Nadto se soud ztotožňuje s výše shrnutým vyjádřením žalovaného, že měření rychlosti má nepochybně represivní i preventivní význam, čímž vždy sleduje zvýšení bezpečnosti silničního provozu.

Současně byly správně zohledněny jako okolnosti žalobci obecně přitěžující místo a čas spáchání přestupku, tj. v obci na hlavní silnici I. třídy v podvečerní době, kde se obecně pohybuje více chodců. Pro tento závěr není nutné prokazovat, zda v inkriminovanou dobu se v místě skutečně nacházelo více účastníků silničního provozu. Poukaz na vyšší frekvenci chodců v místě, kde je chodník, považuje soud za logický.

K tvrzení žalobce, že nebylo možné přihlížet k záznamu o přestupku ze dne 15.12.2013 v evidenční kartě řidiče, neboť tento záznam již byl zahlazen, soud uvádí, že institut zahlázení odsouzení je výhradně institutem trestněprávním a k zahlázení odsouzení dochází až na základě podané žádosti, nikoli ex lege, proto bez dalšího nelze tento institut aplikovat analogicky na správní trestání. Podle rozsudku NSS ze dne 21.7.2016 čj. 7 As 40/2016 - 40 „z judikatury správních soudů nevyplývá, že by při správním trestání nebylo možno nikterak zohlednit, že účastník řízení v minulosti spáchal obdobný přestupek“.

Soud neuznal tvrzení žalobce, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností a že správně nevyhodnotily provedené důkazy. V souladu s ust. § 3 správního řádu byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly důvodné pochybnosti. Správní orgán prvního stupně provedl ve věci dokazování, přičemž ve skutkovém zjištění nevznikly žádné rozpory. Soud není v pozici úplné apelace, soud přezkoumával zákonnost napadeného rozhodnutí, z pohledu provedeného správního řízení bylo shledáno, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 7. dubna 2017

Za správnost vyhotovení:
Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně